

A Fővárosi Ítéletábra a ... Ügyvédi Iroda (cím; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (cím) I. rendű és a ... Ügyvédi Iroda (cím; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt II.rendű felperes neve (cím) II. rendű felpereseknek - az ... Ügyvédi Iroda (fél címe 1; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 27. napján meghozott 24.G.43.029/2016/13. számú ítélete ellen az I. és II. rendű felperesek által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson - meghozta a következő

#### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemleges kötelezettként fizessenek meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 100.000 (százezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá külön felhívásra a Magyar Államnak 921.900 (kilencszázhuszonegyezer-kilencszáz) forint illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a felek között 2008. április 16. napján létrejött lízingszerződés részét képező üzletszabályzat 22.1.1. pontjában foglalt választottbírósági kikötés érvénytelen. Kérték továbbá annak megállapítását is, hogy a lízingszerződés érvénytelen, annak az ítélethozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítása és annak megállapítása mellett, hogy a felperesek az alperesnek nem tartoznak. Kérték az alperes perköltségben történő marasztalását is.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperesek költségeiben történő marasztalására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felek között 2008. április 16. napján létrejött nyílt végű pénzügyi lízingszerződés részét képező Üzletszabályzat 22.1.1. pontja, mely választottbírósági kikötést tartalmaz, érvénytelen. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította. Egyetemleges kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 63.500 forint perköltséget, a Magyar Államnak pedig külön felhívásra 655.400 forint kereseti illetéket. Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 36.000 forint kereseti

illetéket az államnak.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az I. és II. rendű felperesek mint lízingbe vevők és az alperesi jogelőd mint lízingbeadó 2008. április 16. napján nyílt végű pénzügyi lízingszerződést kötött, melynek alapján az alperesi jogelőd lízingbe adta az ... található ingatlant a ... számú gépkocsibeállóval. A lízingtárgy vételárát a felek 14.381.252 forint + áfa összegben állapították meg, ebből a finanszírozott összeg 11.523.372 forint + áfa volt. A finanszírozott összeg nyilvántartási pénznemét svájci frankban határozták meg, az önerő 3.429.216 forint, a maradványérték pedig 0 forint volt. A futamidő kezdő napja a folyósítási nap, a futamidő 300 hónap, a kamatfelár 5,1%, a havi lízingdíj pénzneme pedig forint volt. Az elsőfokú bíróság az ítéletében rögzítette a lízingszerződés részletes tartalmát is.

Jogi indokolásában kifejtette, hogy a felek nem vitatottan lízingszerződést kötöttek, melyre a Hpt. 2. számú melléklete tartalmazott értelmező rendelkezéseket. A pénzügyi lízing esetén a lízingbeadó köt két jogilag elkülönülő, de egymással összefüggő szerződést annak érdekében, hogy a lízingtárgy tulajdonjogát megszerezze a maga számára, a lízingbeadó mint vevő adásvételi szerződés alapján szerzi meg a lízingtárgy tulajdonjogát, majd ezt követően köt konkrét lízingszerződést a lízingbe vevővel, amely alapján a lízingdíj ellenében a lízingbe vevő birtokába és használatába kerül a lízingbeadó által megszerzett lízingtárgy. A lízing a finanszírozási jellegéből adódó sajátosságai miatt sem bérletként, sem adásvételként, sem kölcsönként nem minősíthető, azt pénzügyi szolgáltatásnak kell tekinteni, ebből következően pedig a szerződésre a Hpt. 210. §-ában foglaltakat kell alkalmazni. A lízingszerződés IV.2. pontja szerint a megállapodás részét képezi az Üzletszabályzat és a Hirdetmény is. A szerződés az üzletszabályzat és a hirdetmény együttes vizsgálatával pedig megállapítható volt, hogy a szerződő felek meghatározták a kamat mértékét, ennek hiánya miatt a szerződés nem volt érvénytelen. A felek között létrejött pénzügyi lízingszerződés I.2. pontjában rögzítették, hogy a finanszírozott összeget svájci frankban tartják nyilván, a havi lízingdíj pénznemét ugyanakkor forintban határozták meg. Erre tekintettel a felperesek megalapozatlanul hivatkoztak arra, hogy nem deviza, hanem forintszerződést kötöttek. A felek megállapodásának I.2. pontja tartalmazta azt is, hogy a havi lízingdíj összege 556 CHF és a tőkerészre jutó általános forgalmi adó az Üzletszabályzat 8.1.3. pontjában rögzítettek szerint a havi lízingdíj részét képezi az általános forgalmi adó. Az Üzletszabályzat 8.1.3. pontja esetleges adókról szól, ugyanakkor az egyedi megállapodás egyértelműsítette, hogy a törlesztő részlet összege vonatkozásában az általános forgalmi adót számítja fel az alperes.

A választottbírói kikötés tisztességtelenségét az alperes nem vitatta és az elsőfokú bíróság az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 209. § (1) bekezdése, 209/A. § (2) bekezdése és a 3/2013. Polgári Jogegységi Határozatra figyelemmel megállapította annak tisztességtelenségét.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatásával megállapítani, hogy a felek között létrejött lízingszerződés érvénytelen. Kérték azt is, hogy a másodfokú bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményeként a lízingszerződést az ítélethozatalig terjedő időre nyilvánítsa hatályossá és ennek keretében állapítsa meg, hogy a felperesek nem tartoznak az alperesnek. Kérték az alperes marasztalását költségeikben.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a lízingdíj összegét és pénznemét a felek szerződése egyértelműen rögzítette. A szerződés I.2. pontja havi lízingdíj pénznemét forintban határozta meg, ugyanakkor a II.2. pontjában a havi lízingdíj pénznemként CHF, azaz svájci frank szerepel. E két pont összevetésével megállapítható, hogy a szerződés nem tartalmazza egyértelműen a havi lízingdíj pénznemét.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást is iratellenesen állapította meg, mivel a lízingszerződés II.2. pontja a felperesek kezdő havi lízingdíj fizetési kötelezettségét „nagyágrendileg: 556,00 CHF + a tőkerészre jutó áfa” összegben határozta meg, az elsőfokú

bíróság pedig az ítéletében nem tulajdonított jelentőséget a nagyságrendileg szónak és nem is rögzítette, hogy a szerződésben az szerepel. Hivatkoztak a Hpt. 2. mellékletének I.11. alpontjában foglaltakra és a Hpt. 210. § (2) bekezdésére, melyek szerint a pénzügyi lízingszerződésben egyértelműen meg kell határozni az összes lízingdíjat, amelyet a lízingbe vevő a szerződés szerint köteles fizetni. Ennek keretében meg kell határozni a lízingdíj összegét és pénznemét, a perbeli szerződés pedig ezen követelménynek nem tesz eleget, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján érvénytelen.

Hivatkoztak arra is, hogy a perbeli szerződéshez tartozó üzletszabályzat 8.1.3. pontja arról rendelkezik, hogy a havi lízingdíj részét képezik az esetleges adók. Ez ellentétes a Hpt. 210. § (2) bekezdésében foglaltakkal, mely szerint a szerződésben egyértelműen meg kell határozni a kamatot, díjat és minden egyéb költséget vagy feltételt. A felek szerződése nem definiálja, hogy mit kell érteni az esetleges adók alatt, amellyel a lízingdíj növelhető, emiatt a lízingdíj meghatározatlan. Ebből következően a perbeli szerződés azon túl, hogy összecsúszva nem tartalmazza a lízingdíjat és annak pénznemét, nem tartalmazza a lízingdíj kiszámításának egyértelmű módját sem, ebből kifolyólag érvénytelen.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek költségeiben történő marasztalását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú ítélet nem tartalmazott olyan hivatalból észlelendő lényeges tárgyalási szabálysértést, amely a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozná.

A fellebbezés az elsőfokú ítélet megváltoztatása körében kizárólag a felek között létrejött lízingszerződés érvénytelenségére vonatkozik, így a másodfokú bíróság is kizárólag ennek körében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül az elsőfokú határozatot. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló jogi indokolással utasította el e körben a felperesek keresetét. Érdemi döntésével és indokaival az ítélettel teljes körűen egyetért, így annak megismétlése nélkül utal az elsőfokú határozat helyes indokaira.

A fellebbezésben előadottakra tekintettel mindössze arra mutat rá, hogy az üzletszabályzat ugyan valóban tágabb körben utal az „esetleges adók”-ra, ennek oka nyilvánvalóan az, hogy az egyes egyedi kölcsön, illetve lízingszerződések esetén különféle adók merülhetnek fel, azonban a felek között létrejött egyedi szerződés kellő részletességgel konkrétan meghatározza, hogy a törlesztőrészlet összege vonatkozásában kizárólag az általános forgalmi adót számítja fel az alperes.

Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a lízingdíj összegét és pénznemét a felek szerződése egyértelműen rögzítette. Az a körülmény, hogy a perbeli szerződésben a mértékadó devizanemet svájci frankban jelölték meg, azt fejezi ki, hogy a felek svájci frank alapú szerződést kötöttek egymással. A finanszírozott összeget és a lízingdíjak összegét, illetve a kölcsön és a törlesztőrészletek összegét ugyanakkor ilyen esetben, tehát deviza alapú lízingszerződés megkötése esetében sem kellett az egyes szerződésekben svájci frankban külön feltüntetni. Elegendő a szerződő feleknek abban megállapodniuk, hogy az egymás közötti elszámolásuk során mikor, milyen deviza árfolyamot alkalmaznak. Az Üzletszabályzat és a szerződés pedig e vonatkozásban megfelelő rendelkezéseket tartalmaz. A szerződés kétség kívül tartalmazta, hogy „nagyságrendileg: 556,00 CHF + a törlesztő részre jutó áfa” összegben határozzák meg a felek a

kezdő havi lízingdíj fizetési kötelezettséget. Ennek az oka azonban az volt, hogy a felek között deviza alapú lízingszerződés jött létre. A deviza alapú szerződés jellemzője, hogy a felek a hitelezőnek és az adósnak a szerződésből fakadó plusztartozását egyaránt devizában határozzák meg (kírovó pénznem), de a kölcsön nyújtásakor, illetve törlesztéskor mindkét fél forintban köteles teljesíteni (lerovó pénznem). A szerződés megkötése és az első havi lízingdíj esedékessége között hosszabb idő is eltelhet - az első havi lízingdíj csak azt követően válik esedékessé, hogy az alperes a lízingtárgy megvásárlására kötött adásvételi szerződés szerint a vételárat megfizeti - így a kamatbázis mértéke az első havi lízingdíj esedékességekor eltérhet a szerződéskötéskori mértéktől. Emiatt nem volt lehetséges teljesen pontosan meghatározni a havi lízingdíj összegét, azonban azt a szerződésenösszességében a szerződéskötéskori állapot vonatkozásában tartalmazta, az Üzletszabályzat pedig egyértelműen rögzítette a havi lízingdíj kiszámításának a módját.

Az ítélet tábla erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokaira figyelemmel - helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítélet tábla a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes ügyvédi munkadíjból álló és 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései szerint megállapított másodfokú perköltségének megfizetésére, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján pedig a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéke megfizetésére.

Budapest, 2018. január 17.

. Senyei György s.k.  
a tanács elnöke

. Bicskei Ildikó s.k.. Ócsai Beatrix s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: